

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer atten

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer atten

Vi beskæftiger os med Abrams pagt og har endnu ikke behandlet det element i Abrams profeti, som har en direkte forbindelse med de indledende vers i Joels bog. Abrams profeti om 400 års trældom sammen med Paulus' 430 år frembringer den profetiske struktur, som stemmer overens med de 1290 år i Daniel 12,11. Profetien om de 1290 år i vers elleve er den profetiske omega-periode i Abrams og Paulus' linje på 430 år. Denne sandhed er et element af det, som bliver åbnet i de sidste dage, og som adskiller de vise fra de ugudelige.

Forbundet med omegaprofetien om 430 år var symbolet "fire slægtled", som angiver en prøvetid for den nation, der holdt Guds udvalgte folk i trældom. For Moses var det Egypten; for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som synger Moses' sang, er det De Forenede Staters historie fra 1798 og frem til søndagsloven. De Forenede Stater, fremstillet som "jorddyret" i Johannes' Åbenbaring tretten, begynder som et lam og ender med at tale som en drage. Josef, et symbol på Lammet, repræsenterer perioden med relativ fred i Egypten, indtil der opstod en ny Farao, og trældommen begyndte. Således er den nation, som dømmes i det fjerde slægtled, og som for Moses var Egypten, De Forenede Stater. Resten dømmes ved søndagsloven, som forbilledligt fremstillet ved plagerne, der for hebræerne kulminerede med blod på deres dørstolper og derefter for nationen Egypten ved Det Røde Hav. Josef og Moses repræsenterer en god Farao og en ond Farao, hvilket for De Forenede Stater først er lammet og dernæst dragen.

Abrams profeti om dom i den fjerde generation indeholdt det forhold, at nådetidens afslutning er progressiv; thi inden for Moses' opfyldelse af Abrams profeti lukkedes nådetiden ikke alene for Egypten, men der var stadig tid tilbage for amoritterne til at fylde deres bæger af prøvetid—efter at Egypten havde fyldt deres. Det Røde Hav var for Egypten, hvad søndagsloven vil være for De Forenede Stater, og derpå vil „ethvert andet land på kloden“ „følge De Forenede Staters eksempel“, sådan som dette fremstilles ved amoritterne efter Egyptens nådetids afslutning.

Amoritterne er en af de ti stammer, som i Abrams pagt identificerer verden fra Egyptens flod til Babylons flod, og amoritterne repræsenterer derfor verdens nationer, som afslutter deres individuelle nådetid som nationer efter søndagsloven i De Forenede Stater. Amoritterne er det bibelske symbol på den dom, der lukkes over verden, og det sker i tredje og fjerde slægtled. Det Røde Hav er symbolet på nådetidens afslutning for De Forenede Stater, og amoritterne repræsenterer nationerne, som gradvist afslutter deres nådetid, indtil menneskets nådetid afsluttes. Derfor er amoritterne et symbol på perioden med søndagslovskrisen ved Det Røde Hav indtil udfrielsen ved østvinden, når udfrielsens vej åbnes for Guds folk.

Men Abrams profeti omhandler ikke blot den fjerde generation med hensyn til De Forenede Stater som Egypten og verden som amoritterne; vigtigere er det, at den placerer den generation af Guds folk, som krydser Det Røde Hav, som en „fjerde generation“. Når vi fremdrager det, vi kan fremdrage, af forståelsen af „fire generationer“ i Abrams første af tre skridt, vil vi betragte det andet og tredje skridt i Abrahams pagt. Det andet skridt er kapitel sytten, og det tredje er naturligvis—kapitel toogtyve.

I Daniels tolvte kapitel identificeres tre profetiske tidsperioder, og de repræsenterer alle profetisk tid, som ophørte i 1844. Disse tre perioder bliver åbnet i de sidste dage, og disse tre perioder repræsenterer den forøgelse af kundskab, som overgår Guds folk i de sidste dage. Kristus, som manden klædt i linned, fremholder den første af de tre profetiske tidsperioder i vers syv, og derved bringer Han sig selv i overensstemmelse med englen i Åbenbaringen ti, som ikke står på vandet, men på jorden og havet.

Og den engel, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke mere skulle være tid. Åbenbaringen 10:5, 6.

I det syvende vers i kapitel tolv sværger manden i linned også ved Ham, som lever i evighed.

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, han som var over flodens vande, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal være en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldbyrdet at søndersprede det hellige folks magt, skal alle disse ting være til ende. Daniel 12:7.

Vi får ved inspiration at vide, at den samme profetiske linje, som findes i Daniels Bog, tages op i Johannes' Åbenbaring, og den milleritiske forståelse er, at disse to beskrivelser er parallelle fremstillinger af Kristus. Kristus som Engelen med den lille bog, der i Johannes' Åbenbaring angiver afslutningen på den profetiske tids anvendelse i 1844, og Kristus som Manden klædt i linned i Daniels Bog, der angiver, at når søndagsloven i De Forenede Stater træder i kraft, vil alle undere i Daniels sidste syn være fuldendte. Inden for denne hellige historie, som går forud for og kulminerer ved søndagsloven, skulle Guds folk blive spredt i en periode, der er fremstillet ved symbolet 1260. Den spredningsperiode, som går forud for søndagsloven, fremstilles i Johannes' Åbenbaring kapitel elleve, hvor Moses og Elias bliver dræbt og ligger døde på gaden i tre og en halv dag, hvilket er et symbol på 1260.

I vers syv angiver manden klædt i linned, at når spredningen af det hellige folks magt har fuldendt sine tre og en halv dage, skal de „underfulde ting“, der overgår Guds folk i de sidste dage, være til ende. Vi afsluttede den sidste artikel med søster Whites kommentar til Zakarias' bog kapitel tre. Den første sætning lød: „Zakarias' syn om Josva og Engelen gælder med særlig kraft for erfaringen hos Guds folk i de afsluttende scener af den store forsoningsdag.“ I kapitlet, og i søster Whites inspirerede kommentar til kapitlet, er de hundrede og fireogfyrre tusinde de „mænd, som man undrer sig over“. De „undere“ i Daniels sidste syn, som fuldbyrdes ved søndagsloven, er de „undere“, der er forbundet med beseglingen af Guds folk.

Daniels bog, kapitel tolv, tilvejebringer det lys, som besegler de hundrede og fireogfyrre tusinde i de sidste dage. Dette lys er fremstillet ved tre profetiske tidsperioder, som alle blev identificeret og stadfæstet som sandhed i den milleritiske historie. De tre perioder fremstilles i tre vers og er tre søjler, som bærer sandhedens bygning. Sandhedens bygning opretholdes ved en proces i tre trin. Denne proces i tre trin er inden for afsnittet på ni vers (4–12) repræsenteret ved de tre vers, som fremstiller profetisk tid. Disse tre profetiske tidsperioder, når de anskues ud fra den grundlæggende milleritiske forståelse, frembringer tre symbolske perioder, som er defineret i overensstemmelse med den milleritiske forståelse, men uden at anvende tidselementet.

De tre perioder er placeret i selve det skriftsted, som definerer »den proces, hvorved profetien bliver forseglet — og derpå forseglet op«, herunder den klassiske bibelske beskrivelse af en trefoldig prøvelsesproces. De ni vers, som begynder med, at Daniel får befaling om at forsegle sin bog, er netop de vers, hvori de tre perioder fremstilles, og i disse ni vers udtrykkes den renselsesproces, som fuldbyrdes, når sandheden bliver forseglet op, som »renset, gjort hvide og prøvet«. De tre perioder i de tre vers er kundskabens tilvækst ved endetiden, i de sidste dage, som repræsenterer den endelige prøvelses- og beseglingsproces for Guds pagtsfolk. Det er i denne historie, at de symbolske »undere«, som overgår Guds folk i de sidste dage, fremstilles. Læs venligst dette afsnit igen.

De tre perioder i de tre vers i afsnittet på ni vers repræsenterer klimakset i Daniels Bog, og det klimaks, som dér fremstilles, er klimakset på den indre profetiske linje; det er beretningen om, hvordan en sten bliver „hugget“ ud af et bjerg, uden hænder, hvilket er beretningen om resten. Denne indre linje fremstilles i kapitel ti og tolv, og klimakset på den ydre profetiske linje findes i de afsluttende vers i kapitel elleve og de første få vers i Daniel tolv.

Disse tre perioder er også klimakset i synerne om både Ulaj-flodens og Hiddekel-flodens vidnesbyrd, og de tre vers indbefatter en profetisk periode, som repræsenterer den klimatiske opfyldelse af pagtstidens profeti, der fremfører både Abram og Paulus som vidner. Jesus er, som manden klædt i linned i vers syv, vandrende på vandet. I vers elleve står to røster, som også er Kristi røst, Abram og Paulus, frem for at aflægge vidnesbyrd. I vers tolv fremstilles historien om beseglingen af Guds folk, for de hundrede og fireogfyrre tusinde er jomfruer, og jomfruer gennemlever lignelsen om de ti jomfruer, og velsignelsen i vers tolv hviler over dem, der venter. De, som venter i lignelsen, og som er „velsignede“, er dem, der modtager klædningen, som giver dem adgang til at gå ind til brylluppet, når døren lukkes.

I vers syv går Jesus på vandet, hvilket fremkalder frygt, men Peter beslutter sig for at tro og begynder at gå og give Gud ære; men Peter er ofte et symbol på begge klasser, og herligheden vendes tilbage til frygt, idet hans domstime var kommet. Den første periode, som er placeret i vers syv, repræsenterer den første engels budskab. Jesus er på vandene, et symbol på frygt og den første engel. Dernæst angiver Jesus en periode, hvor Han vil herliggøre sit folk forud for søndagslovens dom. Alle tre elementer af de tre engle findes i vers syv, for vers syv er det første af tre vers, som repræsenterer de tre engle.

Vers elleve tilvejebringer en »fordobling« med sit omega-vidnesbyrd til alfa-røsterne fra Abram og Paulus. Deres »fordoblede« røster smelter sammen for at fremsætte pagtstidens profeti, og vers elleve opfylder profetien som omega ved at identificere den profetiske periode, der afsluttes med Babylons fald i 1798, og således foregriber Babylons fald, når Mikael står frem i de sidste dage. I vers elleve har vi en fordobling af profeter og en periode, der repræsenterer to Babylons fald, og som således repræsenterer den anden engels budskab, der forkyndte, at: »Faldet, faldet er Babylon.«

Vers syv er den første engels budskab, og vers elleve er den anden engels budskab, og vers tolv, som er Daniel 12*12 eller Daniel 144, handler om sondringen mellem de vise og de dårlige, hvilket fuldbyrdes i domsprocessen, der afsluttes med karakterens åbenbarelse i dommens krise. Vers tolv er den tredje engels budskab, som identificerer, hvorledes verden deles i to klasser, og modstykket til den tredje engels ydre fremstilling af netop denne deling er den tredje engels indre deling, repræsenteret i vers tolv. Vers syv, elleve og tolv er de tre engles budskab, og versene er det lys, som bliver forseglet op i de sidste dage. Disse tre vers' åbenbarelse i de sidste dage stemmer overens med Åbenbaringen kapitel ti.

Kristus som den mægtige engel, såvel som Løven af Judas stamme i kapitel ti, råbte som en »løve«, og hans brøl frembragte syv tordener, som blev beseglet, således som det også var tilfældet i Daniels bog kapitel ti. De er parallelle afsnit. Af denne grund er de tre tidsperioder i kapitel tolv også de syv tordener i Åbenbaringen kapitel ti.

„de syv tordener“ er ganske enkelt et andet udtryk for Kristus som Alfa og Omega, for den primære symbolik i „de syv tordener“ er, at de repræsenterer en „fremstilling af begivenheder“, som fandt sted fra 1798 til 1844, og som gentages i „fremtidige begivenheder“, der „vil blive åbenbaret i deres rækkefølge“ i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie. „de syv tordener“ er derfor et symbol på Alfa og Omega, som også er begyndelsen og enden, den første og den sidste, grundvolden og templet, hjørnesteinen og slutstenen — de syv tordener.

Lyset fra de tre symbolske tidsperioder i Daniel tolv må stemme overens med lyset fra de syv tordener, for de er den samme profetiske linje. I den første periode løfter Kristus begge hænder mod himlen, sådan som Han gør med den ene hånd i Åbenbaringen ti. I Åbenbaringen ti bliver Hans hånd symbolet på afslutningen af anvendelsen af profetisk tid og markerer overgangen fra profetiske tidsperioder til blot profetiske perioder. Denne overgang i den væsentligste profetiske regel, som milleritterne benyttede, blev forbilledliggjort ved den store overgang fra bogstaveligt til åndeligt på Kristi tid.

Apostlen Paulus blev oprejst for at fastlægge den væsentlige profetiske regel, der er forbundet med den profetiske linje for et udvalgt folk. Helt ved begyndelsen af det åndelige Israel fastlægges en væsentlig profetisk regel, som omdefinerer selve pagten. Fra da af var det at være et Abrahams barn at være et Abrahams barn ved tro, ikke ved blod. Dette profetiske princip blev i første række indført gennem Paulus' pen, som i denne henseende var et forbillede på Kristus i Åbenbaringen kapitel ti, idet han ændrede og afsluttede den profetiske anvendelse af tid i 1844.

Pagten med menneskeheden er repræsenteret ved regnbuen, og Noas ark repræsenterer en tidsperiode, før og efter syndfloden, hvor der ikke fandtes noget tydeligt identificeret udvalgt folk. Abrahams kaldelse repræsenterede en stor og betydningsfuld forandring i Guds profetiske relation til menneskeheden. Pagten, som blev indgået med Abraham, repræsenterede et afgørende skifte i pagtshistoriens linje, og derved foregreb den det store skifte fra bogstaveligt til åndeligt på Paulus' tid og fra tidsanvendelse til ingen tidsanvendelse i 1844.

Det første skifte i Guds pagt med menneskeheden var Haven, og den udtalte forandring var begrænsningerne ved livets træ, og det frembragte også en forandring af klædedragt, fra åndeligt lys til bogstaveligt lammeskind. Det næste store skifte i pagtshistorien er syndfloden, som Noah repræsenterer, ligesom Adam gjorde ved det første store pagtskifte. Dernæst kommer skiftet til et udvalgt folk med Abram, hvilket førte til Moses, som indfører de profetiske principper om, at en dag repræsenterer et år. Dette princip er gyldigt indtil 1844, da der fandt endnu et stort pagtskifte sted. Ved pagtshistoriens store epoker er der altid et betydeligt skifte i et princip i Guds profetiske Ord. Dette skifte under de hundrede og fireogfyrre tusinds historie er, at Alfa Omega er Sandheden. Alfa og omega er det princip, at enden altid anskueliggøres ved begyndelsen i Guds Ord. Knyttet til dette alfa- og omega-princip er den trefoldige struktur i det hebraiske ord „sandhed“.

Det store profetiske skifte i restens historie er direkte fremstillet i hver af de store pagthistorier, og ligeledes i andre sandhedslinjer. Den „nøgle“, der lægges på Eljakim i Esajas 22,22, er den samme nøgle, som blev givet til Peter i Panium i Matthæus seksten. Denne nøgle gives til den filadelfiske menighed, og det var William Miller, som fik den nøgle, der gjorde ham i stand til at forbinde sig med princippet om en dag for et år, som var blevet optegnet af Moses under Moses' historie, der var et forbillede på milleritternes historie. Millers forbindelse med Moses' profeti blev fremstillet ved Paulus' forbindelse med Abrams profeti. Og hvorfor skulle Miller ikke forbindes med Moses? Moses' frelse i en ark havde jo forbundet sig med Noas frelse i en ark for at knytte begge pagter sammen. De skift i profetisk anvendelse, som begynder i Eden, identificerer, at en stor åbenbaring af profetisk lys er kendetegnet i historien om det endelige pagtfolk — de hundrede og fireogfyrre tusinde. Jeg hævder, at det store profetiske skifte er fremstillet ved de syv tordener, som er direkte forbundet med de tre tidsperioder i Daniels bog kapitel tolv, og disse erkendes kun, når principperne om alfa og omega anvendes i en linje på linje-anvendelse, der hviler på sandhedens tretrinsstruktur.

I de vers, der umiddelbart går forud for kundgørelsen om, at „tiden ikke længere er“, introducerede Kristus de syv tordener, som ligesom sandhederne i Daniel tolv var forseglede. Sammenhængen for manden i linned, der løfter begge hænder i kapitel tolv, er åbningen af Daniels bog, og sammenhængen for Kristus, Løven, i Åbenbaringen ti er forseglingsen af de syv tordener. Søster White sidestiller forseglingsen af de syv tordener med forseglingsen af Daniels bog.

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, gives påbuddet til Johannes, ligesom til Daniel med hensyn til den lille bog: 'Forsegl det, som de syv tordener talte.' Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

De syv tordener defineres af Åbenbaringen kapitel ti og Profetiens Ånd samt af milleritternes historie fra 1840 til 1844, som gentages i de hundrede og fireogfyrre tusindes historie. I samme afsnit står der: „Det særlige lys, som blev givet Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en skildring af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskaber. Det var ikke bedst for folket at kende disse ting, for deres tro måtte nødvendigvis prøves. I Guds orden ville de mest vidunderlige og fremskredne sandheder blive forkyndt.“ Milleritterne forstod ikke, at de skulle konfronteres med to skuffelser, for deres manglende forståelse var bestemt til at prøve dem. Milleritterne anede ikke nogen „fremskredne sandheder“, det vil sige, de forventede ikke nogen „større profetiske skift“ i pagthistorien.

Selv om »det ikke var bedst for« milleritternes »folk at kende disse ting«, prøves de hundrede og fireogfyrre tusinde med den samme historie, dog ikke ved uskyldigt at misforstå historien, men ved ikke at forstå en historie, som man er forpligtet til at kende. Det er den samme prøve, blot omvendt. Johannes i Åbenbaringen 10 repræsenterer først og fremmest de hundrede og fireogfyrre tusinde og kun i anden række millerbevægelsen under den første og anden engels forkyndelse. Dette erkendes, når man ser, at Johannes på forhånd får at vide om sin spisning af den lille bog, at den ville være sød og derefter bitter. Det var ikke bedst for milleritterne at vide, hvad dette betød, men Johannes repræsenterer et folk, som på forhånd ved, hvad der sker, når milleritterne spiste den lille bog.

Og jeg gik hen til englen og sagde til ham: Giv mig den lille bog. Og han sagde til mig: Tag den og spis den; og den skal gøre din bug bitter, men i din mund skal den være sød som honning. Og jeg tog den lille bog af englens hånd og spiste den; og den var i min mund sød som honning; og så snart jeg havde spist den, blev min bug bitter. Åbenbaringen 10:9, 10.

Johannes får på forhånd at vide om den bittersøde erfaring fra 1840 til 1844, den historie, som er fremstillet i kapitel ti. Denne erfaring, som så tydeligt er skildret i vers ni og ti, identificeres også klart i vers to til fire.

Og han havde i sin hånd en lille bog, åbnet; og han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden, og råbte med høj røst, som når en løve brøler; og da han havde råbt, lod de syv tordener deres røster høre. Og da de syv tordener havde ladet deres røster høre, var jeg ved at skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen sige til mig: Forseg! det, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke. Åbenbaringen 10:2–4.

De »syv tordener« repræsenterer »en skildring af begivenheder«, som ville finde sted under den første og den anden engel, og også »fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbaret i deres rette orden«. De »syv tordener« repræsenterer den sandhed, at milleritternes historie gentages i de hundrede og fireogfyrretusindes historie, og de sandheder, som blev forseglet op ved endens tid fra 1798 og frem, repræsenterer en opladning af sandhed i de sidste dage for Guds folk. Jesus i Åbenbaringen 10 stemmer overens med Jesus i Daniel 12. I begge skriftsteder fremstilles forseglingen og opladningen af prøvende sandhed i de sidste dage.

Nogle vil hævde, at det er Jesus, der taler i vers syv, men at det er Gabriel, der taler til Daniel i vers elleve og tolv; men det kan også forstås således, at det er Jesus, der taler i alle tre afsnit. Uanset hvilken side man indtager i spørgsmålet, er det Kristi røst, der taler gennem Daniel, og de tre

profetiske tidsperioder i kapitel tolv er Kristi ord, og Han fremstiller de tre perioder i sandhedens struktur. Alle tre perioder er forseglede og gør dem dermed til ét trefoldigt symbol.

Vers syv omhandler fuldendelsen af undergerningerne og identificerer Kristi sidste gerning i Det Allerhelligste, idet Han udsletter den synd, som tilhører de et hundrede og fireogfyrre tusind, og besegler dem. Det første vers identificerer „undergerningerne“, og det sidste af de tre vers identificerer ligeledes „undergerningerne“ som dem, der er salige, fordi de venter og oplever en første skuffelse. Perioden i midten identificerer menneskehedens oprør under søndagslovkrisen, samtidig med at den også identificerer den periode, der leder frem til søndagsloven, som en forberedelsesperiode for de et hundrede og fireogfyrre tusind. Alle versene identificerer direkte „hvad der skal tilstøde“ Daniels folk „i de sidste dage“. Alle tre vers taler til temaet om renselsen af de et hundrede og fireogfyrre tusind. Den første periode svarer til den tredje periode, og perioden i midten repræsenterer hele verdens oprør, mens de marcherer mod Harmagedon.

Hvis disse tre tidsperioder også er de syv tordener, må de tre vers derfor identificere »fremtidige begivenheder, som vil blive [åbenbare] i deres rækkefølge«, og disse »fremtidige begivenheder« ville stemme overens med »fremstillingen af de begivenheder, der fandt sted under den første og den anden engel« fra 1840 til 1844. Der er adskillige sandheder, som denne bevægelse har antaget, og som tydeligt adskiller sig fra pionerforståelsen, og dog stemmer alle disse sandheder overens med pionerforståelsen. Der er sket et betydeligt profetisk skifte fra milleritterne til nu.

Dag-for-et-år-princippet er det klassiske eksempel, men der er andre. Et eksempel på et betydeligt profetisk skifte fremstilles i forbindelse med de syv tordener.

Efter at Johannes i det sidste vers i kapitel ti fik at vide, at han atter måtte profetere og således blev understreget, at historien i kapitel ti repræsenterede både milleritternes bevægelse og de hundrede og fireogfyrre tusind, fik han en målestok til at måle templet, men han fik befaling om at udelade forgården.

Og der blev givet mig et rør, ligesom en stav; og engelen stod der og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården, som er uden for templet, lad være ude og mål den ikke; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fod i to og fyrretyve måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Når Johannes måler templet efter 1844, får han besked på at udelade hedningerne, som fremstilles som forgården. Denne illustration i 1844 angav, at Gud netop havde udvalgt en ny pagts brud, og der blev da gjort en sondring mellem Hans brud og forgården. Søster White er tydelig om, at forgården repræsenterer hedningerne, og at templet er Guds udvalgte folk; læs blot kapitlet „Den ydre forgård“ i Jesu liv.

Johannes skildrer milleritterne, som netop var blevet Guds udvalgte folk i 1844. Der blev draget en skelnen mellem milleritterne, som netop havde erfaret det bittersøde budskab, og resten af den bekendende kristne verden, fremstillet som hedninger.

Grundvolden blev lagt fra 1840 indtil den første skuffelse, og templet blev fuldendt under forkyndelsen af Midnatsråbet. Derpå kom den store skuffelse, og Johannes får befaling til at rejse

sig og måle, men lade hedningerne være. Johannes illustrerer dommens åbning, og af denne grund anvender inspirationen i disse vers Johannes' måling som symbolet på den undersøgende dom. Det, vi netop har fremstillet om Johannes som et symbol på måling, er i overensstemmelse med den typiske adventistiske forståelse, men i denne bevægelse skete der et stort skift i forståelsen af symbolet.

I overensstemmelse med den milleritiske forståelse kom vi til at se, at der inden for milleritternes historie, som den fremstilles ved Johannes i kapitel ti, også fandtes en forudsigelse om en parallel bevægelse, som skulle blive de hundrede og fireogfyrre tusind. Vi erkendte, at hvis man tog milleritternes histories mål og lod hedningernes tid ude af betragtning, kunne man se selve det tempel, Johannes målte.

Vi kom til at se den ene 2520-årige tidsprofeti ende i 1798 og den anden i 1844 og derved åbenbare en periode på seksogfyrre år, hvori Kristus byggede det milleritiske tempel. Johannes identificerede forgården som hedninger, og der findes en profetisk „hedningernes tider“.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldendt. Lukas 21:24.

„Hedningernes tider“ er i flertal og repræsenterer de to perioder, hvor både det bogstavelige og det åndelige Israel blev nedtrampet. Den sidste af de to nedtrampninger under hedenskabet efterfulgt af pavedømmet endte i 1798. På trods af hvad der måtte blive hævdet, endte „hedningernes tider“ i 1798 med den første engels ankomst. Johannes skulle begynde at måle i 1798, og intet før. Han blev placeret i 1844's historie, så at udelade den periode, der endte i 1798, var at udelade forgården, og derved åbenbarer man de seksogfyrre år, hvor det milleritiske tempel blev oprejst af Pagtens Sendebud. Mange beslægtede sandheder udledes af denne anvendelse, men jeg bruger blot dette som et eksempel på lys, som er forskelligt fra pionerernes forståelse, men det er lys, som ikke modsiger de oprindelige sandheder, men ikke længere anvender tid.

Den særlige sandhed blev erkendt før 9/11, men blev i virkeligheden grundfæstet dybtgående efter 9/11. Sandheden om, at Johannes måler templet, kan ikke adskilles fra de syv tordener, for det er netop det samme skriftsted. Der findes en sandhed om anvendelsen af de syv tordener, som var beseglet indtil den periode, hvor „undere“ i Daniels bog, kapitel tolv, fuldbyrdes. Anvendelsen af de „syv tordener“, som blev åbnet efter juli 2023, stemmer fuldkomment overens med — eller skal jeg sige, den supplerer — de tre vers i Daniel 12 på en dybtgående måde.

Søster White anvender ordet supplement, ikke ordet compliment, til at beskrive forholdet mellem Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring. Supplement, som betyder “at bringe til fuldkommenhed”, er det, de to profetiske bøger gør for hinanden. De syv tordener, når de bliver opløst i Daniel kapitel tolv efter juli 2023, bringer budskabet deri til fuldkommenhed. Det, som åbner de syv tordener, er princippet om alfa og omega i forbindelse med sandhedens struktur.

Hedningernes „tider“ blev fuldbyrdet i 1798 og repræsenterer to perioder på 1260 år, hvor først hedenskabet og dernæst pavedømmet nedtrådte helligdommen og hæren. Når vi måler templet, skal vi udelade forgården, og forgården strækker sig frem til 1798, men efter 1844 er tiden ikke

længere. I dag repræsenterer de 1260 år ganske enkelt en tidsperiode, der identificerer sondringen mellem templet og forgården. Af denne grund blev nedtrædelsen fuldbyrdet fra 18. juli 2020 til juli 2023. At måle templet i dag, i forbindelse med de syv tordener, som repræsenterer en afgrænsning af begivenheder, der fandt sted under den første og den anden engels budskaber, er den gerning, der er tildelt Johannes. „Vort store værk“ er at „sammenføje“ de tre engles budskaber og således identificere et profetisk værk, som ikke var blevet udført i den tidligere pagthistorie, og som selv nu meget sjældent udføres. Når vi udelader forgården, som repræsenterer hedningernes tider, udelader vi de 1260 år med pavelig forfølgelse, som endte ved endens tid i 1798.

Templet, som blev opført over seksogfyrre år i milleritternes historie, identificerer et tempel, som bliver opført fra juli 2023 indtil lige før søndagsloven. Denne historie er perioden for de syv tordener, „fremtidige begivenheder“, som „vil blive“, ikke måske blive, „åbenbaret i deres orden“.

Når vi sammenholder den første engels historie med den andens, finder vi, at historien begynder med en alfa-skuffelse og ender med en omega-skuffelse. Når vi bringer de profetiske vejmærker i den første engels historie fra 1840 og frem til 19. april 1844 i overensstemmelse med vejmærkerne for den anden engel, som ankom på det tidspunkt og fortsatte indtil den tredjes ankomst den 22. oktober 1844, har vi to perioder, som begge begynder og ender med en engels ankomst. Historien fra den første til den anden illustrerer historien fra den anden til den tredje.

Et profetisk vidnesbyrd om, at dette er en gyldig anvendelse, findes i anvendelsens alfa og omega. To parallelle linjer anvendt sammen, og begyndelsen og afslutningen på begge linjer, identificerer en engels ankomst. Når de derefter sammenføjes linje på linje til én linje, markerer begyndelsen den første skuffelse, og afslutningen markerer den store skuffelse. Et yderligere bevis findes i principperne om alfa og omega, som identificerer enden som større end begyndelsen. En alfa-skuffelse, som ender med den store omega-skuffelse, identificerer det mindre og det større element i alfa og omega.

Når vi begynder ved den 19. april 1844 (den anden engels ankomst, som leder til den tredjes ankomst den 22. oktober 1844), og vi dernæst også begynder den anden linje den 11. august 1840, som ender den 19. april 1844, finder vi, at skuffelsen den 19. april 1844 både er alfa og omega i den profetiske linje, som fremkommer ved at sammenføje den første og den anden engels profetiske linje.

Ved periodens afslutning har du den tredje engel, der ankommer sammen med den anden engel, og som således er et forbillede på 11. september og de to røster fra den mægtige engel i Åbenbaringens attende kapitel. De to røster er både den anden og den tredje engels budskaber, og disse to engle berørte hinanden den 22. oktober 1844, og de mødes igen, når de to historier føres sammen linje på linje. Når de føres sammen på denne måde, fremstiller de historien fra den første skuffelse til den store skuffelse, og vejmærket midt i denne historie i milleritternes tid var lejr mødet i Exeter, hvor to klasser af tilbedere blev åbenbaret, som repræsenterer de dårlige jomfruers oprør i lignelsen, og som identificerer det midterste vejmærke som oprør.

De syv tordener repræsenterer historien om den første og den anden engels budskaber, sammenholdt linje på linje, hvilket derpå identificerer en historie fra den første skuffelse til den

store skuffelse i de et hundrede og fireogfyrre tusinds historie. Forståelsen af, hvad denne historie profetisk repræsenterer, er i fuldstændig overensstemmelse med det budskab, der i Daniel tolv fremstilles som værende beseglet indtil endens tid.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel, men jeg vil efterlade den del af Daniels sidste syn, som alene omhandler Daniels fremstilling af Guds folk i de sidste dage. Bemærk i sammenhæng med princippet om den første omtale, at Daniel i vers ét tilhører en gruppe, som forstår synet. Det første, der omtales i synet, er en fremstilling af Daniel som en af de vise, der forstår, og de sidste ni vers handler alle om de vise, der forstår, på den toogtyvende dag.

I Persiens kong Kyros' tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, som kaldtes Beltsassar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og fik indsigt i synet.

I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet lækkert brød, og hverken kød eller vin kom i min mund; heller ikke salvede jeg mig overhovedet, før de tre hele uger var til ende. Og på den fire og tyvende dag i den første måned, mens jeg var ved siden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne og så, og se,

en mand klædt i linned, hvis lænder var omgjordet med fint guld fra Ufaz; også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som lynets skær, og hans øjne som ildblus, og hans arme og hans fødder som skinnende kobber, og lyden af hans ord som lyden af en mangfoldighed.

Og jeg, Daniel, så alene synet; thi de mænd, som var med mig, så ikke synet; men en stor rædsel faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn, og der blev ingen styrke tilbage i mig; thi min friskhed forvandlede i mig til fordærvelse, og jeg beholdt ingen styrke.

Men jeg hørte lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i en dyb søvn med mit ansigt mod jorden. Og se, en hånd rørte ved mig og hjalp mig op på mine knæ og på mine hænders håndflader. Og han sagde til mig,

O Daniel, du højt elskede mand, forstå de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; thi til dig er jeg nu udsendt.

Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Så sagde han til mig,

Frygt ikke, Daniel; for fra den første dag, da du satte dit hjerte på at forstå og ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld. Men fyrsten over Persiens rige stod mig imod i enogtyve dage; men se, Mikael, en af de fornemste fyrster, kom mig til hjælp; og jeg blev dér hos Persiens konger.

Nu er jeg kommet for at lade dig forstå, hvad der skal overgå dit folk i de sidste dage; for synet angår endnu mange dage.

Og da han havde talt sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, der lignede menneskenes sønner, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig,

Ak, min herre! Ved synet overvældes jeg af smerte, og der er ingen kraft tilbage i mig. Hvordan skulle denne din tjeners tale med denne min herre?

for hvad mig angår, blev der straks ingen styrke tilbage i mig, og der var ikke mere ånde i mig. Da kom der igen en og rørte ved mig, en, som lignede en mand af udseende, og han styrkede mig og sagde,

O du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig, vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Tal, min herre; for du har styrket mig. ...

Men du, Daniel, luk ordene inde og besegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor.

Da så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på denne side af flodens bred og den anden på den anden side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande: Hvor længe skal der gå, før disse underfulde ting får ende?

Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som var over flodens vande, idet han opløftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at søndersprede det hellige folks magt, skal alle disse ting være til ende.

Og jeg hørte, men forstod det ikke; da sagde jeg: O min Herre, hvad skal enden blive på disse ting?

Og han sagde: Gå bort, Daniel; for disse ord er lukkede og forseglede indtil endens tid. Mange skal renses og gøres hvide og prøves; men de ugudelige skal handle ugudeligt; og ingen af de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.

Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og ødelæggelsens vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være et tusind to hundrede og halvfems dage.

Salig er den, som bier og når til de tusind tre hundrede og fem og tredive dage.

Men gå du din vej indtil enden; thi du skal hvile og stå op til din lod ved dages ende. Daniel 10:1–18; 12:4–13.